

det bliver en frivillig Sag, om Folk ville overtage dem eller ikke. Og jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, at det er en frivillig Sag, om Folk ville paatage sig dem eller ikke, thi der er her netop Tale om en Gerning, hvor Kærlighed til Gerningen skal være det drivende, og ikke Tvangen, det, at man ikke kan slippe fri derfor.

Der kan naturligvis, som det nævnte ærede Medlem fremhævede, ved Lovforslagets Bestemmelse i § 10, om at den deri omhandlede Hjælp ikke betragtes som Fattighjælp, komme en Modsigelse frem, naar man tænker paa anden Hjælp for fattige, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at den Bestemmelse, som dette Lovforslag indeholder, ikke gaar ud paa, at de paagældende Forældre *have Krav paa* at faa Hjælp af Kommunekassen, men paa, at der *kan* gives dem Hjælp af Kommunekassen, uden at denne Hjælp faar Fattighjælps Virkning. Man kan saaledes være ganske sikker paa, at de paagældende Kommunalbestyrelser eller Fattigbestyrelser ikke ville yde en saadan Hjælp, uden at de have Indtryk af, baade, at Forældrene ere værdige dertil, og at det i Virkeligheden i Længden vil være det bedste for begge Parter, derunder ogsaa for Kommunekassen, at Hjælpen ydes.

Lige overfor den Bemærkning, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott), skal jeg gerne indrømme, at det er jo en ret betydelig Forpligtelse, som formelt set i alt Fald bliver lagt paa Staten ved Slutningen af § 28. Men paa den anden Side er det jo vistnok en Forpligtelse, som Staten alligevel ikke kunde blive fri for, naar det i givet Tilfælde viste sig, at der ikke fandtes de fornødne Opdragelsesanstalter til at optage alle de Børn af den i Lovforslaget ommeldte Beskaffenhed, som forefandtes. Og det vil da altid alligevel blive et Lovgivningsanliggende, thi der vil jo ikke kunne oprettes noget Opdragelseshjem uden en Vedtagelse paa Finansloven. Lovforslagets § 28 hjemler jo ikke Administrationen nogen som helst Myndighed til paa egen Haand og uden at spørge Rigsdagen at oprette Opdragelsesanstalter efter sit eget Skøn. Gjorde Lovforslaget det, ja, saa vilde jeg anse det for at være et meget farligt Lovforslag og vel for Resten ogsaa et ganske grundlovstridigt Lovforslag.

Maa jeg endnu bemærke lige overfor det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J.

Pedersen), at i hans Udgangspunkt er jeg fuldstændig enig med ham. Det er netop Adgangen til at tage Børnene bort fra Forældrene, som altid for mig har været det ømme Punkt ved denne Sag. Jeg har saa ofte haft Lejlighed til at se, hvorledes Forældre, som utvivlsomt efter alt, hvad der forelaa, virkelig vare uværdige til selv at opdrage deres Børn, alligevel med den største Fortvivlelse have holdt fast ved dem, og jeg har godt kunnet sætte mig ind i deres Følelser. Jeg mener derfor og har ogsaa altid ment ligesom det ærede Udvalg, at man skulde gaa frem med den største Varsomhed. Og ved Forelæggelsen af Lovforslaget i Rigsdagen har jeg netop i den Henseende paa det ene Punkt efter det andet mildnet de efter min Mening noget strenge Bestemmelser, som forelaa i Kommissionens Forslag, men jeg tror rigtignok, at saaledes som Lovforslaget nu foreligger, er der ikke nogen Grund til at frygte for, at Forældrene i noget Tilfælde skulde blive gaaede for nær. Og navnlig tror jeg slet ikke, at Forældrene ville blive gaaede for nær ved den Bestemmelse i § 2 om fortsat betydelig Dovenskab, som det ærede Medlem nævnte, en Bestemmelse, som for øvrigt ogsaa hører til dem, der ved Forelæggelsen for Rigsdagen ere blevne mildnede i Forhold til Kommissionens Affattelse. Det forekommer mig rigtignok, at naar et Barn viser fortsat betydelig Dovenskab, som er Barnet tilregnelig, er det noget, som baade i sig selv og for Barnets Fremtids Skyld gør det i høj Grad naturligt, eller kan gøre det i høj Grad rigtigt, at Barnet kommer under andre Forhold, og dernæst er det noget, som vel i de allerfleste Tilfælde Forældrene ikke helt kunne regne sig uden Skyld for. Jeg tror ikke, at man ved at lægge en saadan Myndighed i Skolekommissionens Haand — og der staar vel at mærke ikke, at Børnene *skulde* bortfjernes fra Hjemmet, men kun at de *kunne* bortfjernes — gaar enten Forældrene eller Børnene for nær, navnlig naar man i Lovforslaget, hvilket ogsaa er en Forandring fra Kommissionens Forslag, indrømmer dem Adgang til ogsaa i dette Spørgsmaal at søge Appel til Overværgeraadet.

Jeg skal naturligvis til enhver Tid være mere end rede til at forhandle med det ærede Udvalg om de Ændringer, man maatte ønske i det foreliggende Lovforslag.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.